

Ze wil hem, ze zal hem hebben!
Die player met
een hart van goud

KIES VOOR MIJ

JENNIFER L. ARMENTROUT

KIES VOOR MIJ

Eerder verschenen van Jennifer L. Armentrout bij
uitgeverij Zomer & Keuning:

Ijskoud

Vurig

Wacht op mij-serie:

Wacht op mij (#1)

Ga voor mij (#2)

Blijf bij mij (#3)

Val voor mij (#4)

Het aanzoek (kort verhaal)

Voor altijd (kort verhaal)

Jennifer L. Armentrout

KIES VOOR MIJ

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789401908085
ISBN e-book 9789401908092
NUR 340

© 2017 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *Forever with you*,
© 2015 Jennifer L. Armentrout.
Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Mo Literary Agency
te Amsterdam, in samenwerking met Avon Books.

Vertaling Marcel Hagedoorn
Omslagontwerp Julie Bergen, Riverside Studio
Omslagbeeld Shutterstock / Pressmaster

www.zomerenkeuning.nl
www.jenniferarmentrout.com

Alle rechten voorbehouden

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored
in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, elec-
tronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the
prior written permission of the publisher.

*Voor mijn lezers.
Zonder jullie was niets van dit alles mogelijk geweest.*

HOOFDSTUK 1

De overvolle verhuisdoos wiebelde gevaarlijk in mijn armen toen ik een stap opzijzette en met mijn heup de deur van mijn auto dicht beukte. Ik hield mijn adem in, bewegingloos op de parkeerplaats, naast een enorme motorfiets. De inhoud van de doos begon al te schuiven.

Eén. Twee. Drie. Vier. Vijf...

De doos hield eindelijk op met bewegen en schudden toen ik bij zes was, en ik ademde opgelucht uit. Wat er in die doos zat was te waardevol om te laten vallen. Iets waar ik waarschijnlijk aan had moeten denken voordat ik de doos volpropte met nog een miljard andere dingen.

Nu was het daar te laat voor.

Zuchtend keek ik over de kartonnen rand naar de stoep en de entree van mijn nieuwe appartement. Vervolgens begon ik te lopen, vastbesloten om tijdens dat proces de doos niet te laten vallen en niet mijn nek te breken. Godzijdank lag mijn appartement op de begane grond.

Ik hoopte echt dat ik nu een hele tijd niet meer zou hoeven verhuizen. Ook al hoefde ik niet zo veel spullen mee te slepen, het was nog steeds een verschrikkelijke klus. Gelukkig waren de grote dingen – het bed, de bank en het andere meubilair – al verhuisd. Ik had geen idee dat ik zo veel spullen had verzameld in een piepklein studentenkamertje.

Ik was op de stoep aangekomen, vlak bij het grote trappenhuis naar de bovenste verdiepingen, en mijn armspieren begonnen steeds harder te branden. De doos raakte weer aan het

schudden en ik uitte een krachtterm waarop mijn vader en opa trots zouden zijn geweest.

Nog een paar stappen, hield ik mezelf voor, *nog een paar stappen en ik...*

De doos gleed uit mijn handen. Ik ging snel op mijn knieën in een poging de val te breken, maar het was al te laat.

‘Verdomme, fucking shitzooi!’

De doos stopte ineens met vallen, een halve meter boven de grond. Ik schrok zo erg dat ik plotsklaps stopte met schelden. Ik voelde het gewicht van de doos ineens niet meer, en mijn overduidelijk zwakke armspieren slaakten een zucht van verlichting. Ik vroeg me af of ik ineens superkrachten gekregen had, maar toen zag ik twee ontzettend grote handen, die niet van mij waren, aan weerskanten van de doos.

‘Ik heb bewondering voor iemand die de woorden “fucking shitzooi” zo elegant in een zin kan verwerken.’

Mijn ogen werden groter toen ik die ongelooflijk diepe stem hoorde. Ik bloosde zelden. Eigenlijk nooit. Sterker nog, meestal maakte ik andere mensen aan het blozen. Maar nu bloosde ik zelf. Mijn gezicht werd zo warm, het leek wel of ik mijn wangen tegen de zon gedrukt had. Ik staarde een poosje naar zijn handen. Zijn vingers waren lang en elegant, zijn nagels waren netjes gevijld, zijn huidskleur was een paar tinten donkerder dan de mijne.

De doos bewoog omhoog. Ik kwam weer overeind, keek over de doos heen en zag een paar brede schouders en vervolgens de bron van dat stemgeluid.

Kanonne...

Voor me stond de belichaming van *tall, dark and handsome*. Ik had al veel sexy mannen gezien, maar deze sloeg werkelijk alles. Misschien had het met zijn kleur te maken. Zijn haar, dat aan de zijkanten opgeschoren was en aan de bovenkant redelijk lang, was prachtig donkerbruin. Hij had sterke, hoge jukbeenderen en een gespierde, hoekige kaaklijn. Zijn huid had een olijfkleurige teint. Misschien Latijns-Amerikaans? Ik kon het

niet met zekerheid zeggen. Mijn overgrootvader was Cubaans en ik droeg daar ook nog enkele sporen van.

Hij had dikke, volle wimpers, en zijn ogen waren bijzonder. Rondom de pupillen waren ze lichtgroen, dat haast leek door te lopen in een blauwe kleur. Ik wist dat het een optische illusie moest zijn, maar ze zagen er prachtig uit.

Ik was onder de indruk.

‘Al helemaal als een mooi meisje het zo zegt,’ zei hij, en zijn mondhoeken krulden omhoog.

Ik sloeg mezelf uit mijn roes voordat ik een slabbetje nodig zou hebben om mijn kwijl op te vangen. ‘Dank je wel. Ik had die doos zelf nooit meer kunnen redden.’

‘Geen dank.’ Hij bekeek mijn gezicht en liet zijn blik vervolgens naar beneden glijden, waarbij hij op sommige plekje iets langer bleef hangen. Omdat ik druk bezig was met sjouwen en constant heen en weer aan het rennen was, droeg ik slechts een sportbroekje en een strak T-shirt, ondanks dat het aardig fris was buiten. En het sportbroekje was amper een broekje te noemen. ‘Voel je vrij om die zin af te maken,’ zei hij. ‘Ik ben benieuwd met welke woordcombinaties je nog meer op de proppen komt.’

Ik glimlachte. ‘Het was vast een ontzettend gave zin geworden, maar dat moment is nu wel een beetje voorbij.’

‘Jammer.’ Hij zette een stap opzij, met de doos nog steeds in zijn handen. We stonden naast elkaar, en al was ik best lang voor een meisje, hij was een kop groter dan ik. ‘Waar moet deze doos naartoe?’

‘O, ik red me wel.’ Ik greep naar de doos.

Hij trok zijn donkere wenkbrauwen op. ‘Ik vind het niet erg om te sjouwen. Tenzij je weer van plan bent te gaan vloeken, misschien heb ik er dan geen zin meer in.’

Ik lachte en kneep mijn ogen een beetje samen terwijl ik hem verder in me opnam. Hij droeg een leren jack, maar ik wilde al mijn spaargeld er wel om verdedden dat daaronder een stel heel mooie, goed gevormde spieren zaten. ‘Goed dan. Dat is mijn appartement.’

‘Gaaf u maar voor, mevrouw.’

Ik grijnsde naar hem en zwiepte mijn lange paardenstaart over mijn schouder terwijl ik naar de deur liep. ‘Ik had het bijna gered zonder die doos te laten vallen,’ zei ik tegen hem toen ik de deur opendeed. ‘Echt bijna.’

‘Maar niet helemaal,’ zei hij, en hij knipoogde toen ik hem vuil aankeek.

Ik hield de deur voor hem open. ‘Tja.’

Hij volgde me naar binnen en bleef ineens staan. Het was nogal een rommeltje. De spullen die ik al had uitgepakt, lagen verspreid over de bank en de hardhouten vloer. ‘Wil je deze doos nog op een specifieke plek hebben?’

‘Daar kun je hem wel neerzetten.’ Ik wees naar de enige vrije ruimte naast de bank.

Hij liep ernaartoe en zette de doos voorzichtig op de vloer, en ik kon niet anders dan naar zijn fraaie billen kijken terwijl hij vooroverboog. Toen hij weer rechtop stond en zich naar me omdraaide, glimlachte ik en vouwde mijn handen samen.

‘Ben je hier net komen wonen?’ vroeg hij, om zich heen kijkend. Er stonden ook nog dozen opgestapeld bij de open keukens en op de kleine eettafel.

Ik lachte toen ik zijn grijns weer zag. ‘Ik ben hier gisteren ingetrokken.’

‘Je hebt nog wel aardig wat werk te doen, zo te zien.’ Hij liep naar me toe en stak zijn hand uit. ‘Ik ben Nick, trouwens.’

Ik pakte zijn hand. Hij voelde warm en zijn grip was stevig. ‘Ik ben Stephanie, maar bijna iedereen noemt me Steph.’

‘Leuk je te ontmoeten.’ Hij hield mijn hand nog steeds vast terwijl hij zijn blik liet zakken. ‘Héél leuk je te ontmoeten, Stephanie.’

Ik kreeg kriebels in mijn buik door de manier waarop hij mijn naam uitsprak. ‘Insgelijks,’ mompelde ik, en ik keek hem aan. ‘Als jij me niet had geholpen, stond ik waarschijnlijk nog steeds buiten te vloeken.’

Nick grinnikte, een heerlijk geluid. ‘Misschien niet de beste

manier om nieuwe mensen te leren kennen.'

'Ik kreeg niet het idee dat je er een probleem mee had.'

Zijn halve grijns werd langzaam breder. Ik dacht al dat hij knap was, maar dat moest ik herzien. Wauw. Hij was net zo adembenemend mooi als hij behulpzaam was. 'Ik zal je een geheimpje vertellen,' zei hij, en hij gaf een kneepje in mijn hand voordat hij losliet. 'Er is niet veel nodig om mij voor je te winnen.'

Mijn oren spitsten zich meteen. Wat een flirt. 'Dat is... goed om te weten.' Ik stapte op hem af en kantelde mijn hoofd een beetje. Ik rook zijn frisse geurtje. 'Hé, Nick, woon jij ook in dit appartementencomplex?'

Een plukje van zijn donkere haar viel over zijn voorhoofd toen hij zijn hoofd schudde. 'Ik woon aan de andere kant van de stad. Ik hang hier gewoon wat rond, te wachten op mooie vrouwen die hulp nodig hebben met dozen sjouwen.'

'Balen.'

Zijn ogen lichtten op, de lichtgroene irissen werden donkerder. Er ging een poosje voorbij terwijl we elkaar aankeken, en toen gingen zijn lippen van elkaar. 'Dat is het zeker.' Hij stak zijn hand weer omhoog en ik was stomverbaasd toen hij mijn wang aanraakte. Hij streek met zijn duim langs mijn mondhoek. 'Je had daar wat viezigheid zitten. Nu is het weg.'

Mijn hart ging sneller bonzen en toen ik hem aankeek, was ik voor het eerst in mijn leven met stomheid geslagen. Ik had lef. Sterker nog, mijn vader zei dat ik 'stalen kloten' had. Niet echt een fraai beeld, maar het klopte wel. Als ik iets wilde, dan deed ik er mijn stinkende best voor. Die mentaliteit had ik van kinds af aan al. Toetsen. Cheerleaden. Jongens. Diploma. Carrière. Ik had me nooit uit het veld laten slaan. Maar deze man drukte op knopjes die me van slag maakten.

Interessant.

'Ik moet gaan,' zei Nick. Hij liet zijn hand zakken. De glimlach op zijn gezicht, die scheve grijns, gaf aan dat hij doorhad wat voor effect hij op me had. Hij liep naar de deur en keek ach-

terom. ‘Trouwens, ik sta achter de bar bij een tent hier vlakbij. Mona’s. Als je je verveelt... of als je nog eens een reeks vloekwoorden aan elkaar wilt knopen, kom dan maar langs.’

Ik wist wel hoe ik mannen moest lezen. Die vaardigheid had ik goed ontwikkeld. En hij nodigde me uit. Gewoon zomaar, recht voor z’n raap. Leuk. Ik glimlachte een beetje op dezelfde manier als hij. ‘Ik zal het in mijn achterhoofd houden, Nick.’

Ik had een laagje stof op mijn armen toen ik een stap achteruitzette van de plek waar ik de laatste gebutste dozen had neergezet. Ik kon nog net op tijd mijn handen voor mijn gezicht slaan toen ik zo hard nieste dat mijn paardenstaart over mijn hoofd vloog en bijna in mijn gezicht sloeg.

Ik stond voorovergebogen en wachtte een paar seconden. Ik kreeg het gevoel dat ik nog een keer moest niezen, en ik had gelijk. Ik nieste weer, zo hard dat het me verbaasde dat ik de stapel dozen niet omverblies.

Ik ging weer rechtop staan, gooide mijn staart terug over mijn schouder en liet alles even bezinken, dwars door het stoflaagje en mijn huid heen, tot op het bot. Ik had het eindelijk voor elkaar.

Ik was verhuisd.

Niet naar een appartement in de stad waarin ik was opgegroeid en had gestudeerd, maar in een heel andere staat, en voor het eerst in drieëntwintig jaar woonde ik ergens waar ik niet binnen twintig minuten bij mijn moeder kon zijn. Zelfs toen ik studeerde, woonde ik in een studentenkamer op een steenworp afstand van haar huis. Het was moeilijk om zo ver weg te zijn – moeilijker dan ik had gedacht. Sinds mijn vijftiende waren mijn moeder en ik altijd samen geweest. Haar achterlaten, ook al wilde ze dat graag, was zwaar. Er waren tranen gevloeid, en dat zegt wat. Ik huilde zelden. Ik was gewoon niet zo’n... emotioneel type.

Behalve als er een reclame op tv kwam van de Dierenbescherming, met zo’n sneu liedje erachter. Bah. Het leek dan net

of er kabouters uien aan het pellen waren onder mijn ogen. Huftertjes.

Na twee volle dagen uitpakken was ik klaar, en toen ik om me heen keek, voelde ik me verdomd goed over wat ik bereikt had.

Het tweekamerappartement was erg mooi, ook al had ik liever een extra slaapkamer gehad. Maar ik moest toch eens een keer verstandig doen in mijn leven, en door het bij een tweekamerappartement te houden, bespaarde ik een klap geld. De woonkamer en slaapkamer waren ruim en ik had een geweldige open keuken, met roestvrijstalen keukenapparatuur en een gasfornuis – dat ik waarschijnlijk nooit ging gebruiken vanwege de irrationele angst mezelf op te blazen.

Ik had ook het idee dat er een politieagent in het appartementencomplex woonde, want er stond regelmatig een politiewagen op de parkeerplaats.

En iemand die hier woonde had een behoorlijk leuke vriend met de naam Nick.

Jackpot.

Ik liep naar het aanrecht, waarop ik een ingelijste foto had laten staan, veegde mijn handen af aan mijn shorts en pakte hem op. Ik haalde het bubbeltjesplastic er voorzichtig af, en de foto die er veilig onder verscholen zat kwam langzaam tevoorschijn. Ik perste mijn lippen op elkaar en streelde met mijn duim over het zilveren lijstje.

Een man van middelbare leeftijd, gekleed in een beige legeruniform, glimlachte naar me. De eindeloze gouden woestijn lag op de achtergrond. In het zwart stond er een boodschap bij gekrabbeld.

Lang niet zo mooi als jij, Stephanie.

Ik beet op de binnenkant van mijn wang en liep met de foto in mijn hand naar mijn slaapkamer. De grijze bedsprei en het witte, brocante meubilair waren cadeaus van mijn moeder en grootouders. Ze gaven een knusse, huiselijke sfeer aan de kamer.

Ik liep naar de plank die ik vlak boven de televisie, die mid-

den op het dressoir stond, aan de muur had geschroefd. Daar gaf ik de foto een plekje naast een andere bijzondere foto waarop ik stond met mijn studievriendinnen, tijdens onze laatste *spring break* in Cancun. Onwillekeurig begon ik te grijzen.

De zwarte bikini die ik droeg bedekte mijn borsten amper. Net zomin als mijn kont, als ik het me goed herinnerde. En dat was eigenlijk alles wat ik nog wist van die vakantie. Nou ja, dat, en die tweeling uit Texas...

Alles was zonder meer een stuk groter in Texas.

Aan weerszijden van de foto's stonden grijze kaarsen, en ik vond het er allemaal goed uitzien.

Alsof ze daar hoorden te staan.

Ik stapte achteruit en keek een paar seconden naar de foto's, waarna ik me met een diepe zucht omdraaide. De wekker op mijn nachtkastje zei dat het nog veel te vroeg was om te gaan slapen, en ondanks al het uitpakwerk was ik nog niet moe. Mijn gedachten dwaalden af naar Nick en wat hij had gezegd over de bar waar hij werkte. Toen ik gisteravond nog wat boodschappen had gehaald, had ik de bar gezien.

Ik beet op mijn lip en verplaatste mijn gewicht van het ene been naar het andere. Waarom zou ik niet even langsgaan en een drankje doen? Een drankje kon leiden tot iets leuks. Ik was een groot voorstander van vrijblijvend geflikflooi. Ik begreep niet, en dat zou ik nooit doen, dat er een dubbele standaard was. Het was prima dat mannen dat deden, maar vrouwen?

In mijn wereld was dat verschil totale onzin.

Mocht Nick vanavond werken en mocht hij net zo flirterig doen als gisteren, dan zou het vanavond... Nou, dan kon het vanavond nog weleens interessant worden.

Ik ging Nick dus écht wel mee naar huis nemen vanavond en allerlei vieze dingen met hem doen – naakte dingen waarvan ik knalrode oren kreeg.

Ik zou me moeten schamen dat ik aan zulke dingen dacht in een openbare gelegenheid.

Maar ik schaamde me niet.

Totaal niet.

Ik was geil. Ik voelde me enorm tot hem aangetrokken en ik was vrouw genoeg om dat toe te durven geven.

Die groenblauwe ogen keken me weer aan. Volle wimpers sloegen naar beneden en schermde die uitzonderlijk mooie kijkers af. God, ik had altijd al een zwak gehad voor mannen met donker haar en lichte ogen. Dat schrikbarende contrast deed ongezonde dingen met mijn gevoelige plekjes. Ik had nog nooit iemand gezien met zulke ogen. Ze waren groen, maar als hij wegliep vanonder de felle barverlichting het duister in, leken ze te veranderen in lichtblauw.

Zijn ogen waren goed voor een flink aantal bonuspunten.

‘Ik wil niet nieuwsgierig zijn, maar ik moet het gewoon vragen. Wat brengt jou in godsnaam naar Plymouth Meeting, Steph?’

Toen ik die bekende stem hoorde, draaide ik me om op mijn barkruk en keek omhoog, in de blauwe ogen van Cameron Hamilton. Toen ik Mona’s binnenstapte had ik geschrokken geconstateerd dat ik een paar mensen hier kende van de universiteit. Ik was nog steeds verbaasd dat Cam en zijn vrienden hier waren, een paar uur rijden van Shepherd University.

Ik had hen gedag gezegd en vervolgens snel mijn kont aan de bar geparkeerd, ook al zag ik wel dat ze talloze vragen voor me hadden. Eerlijk gezegd raakte ik van slag toen ik hen zag. Ik verwachtte geen bekenden tegen te komen, en al helemaal niet twee jongens met wie ik... nou ja, weleens heel close was geweest.

Het was gewoon ongemakkelijk. Ik wist nooit precies wat voor houding ik moest aannemen tegenover de vriendin van Cam en die van Jase Winstead. Ik wist al geruime tijd dat veel vrouwen niet dol waren op de vrouwen die in het verleden wat met hun vriendjes hadden gehad, ongeacht hoe serieus die relatie was geweest. Niet elke vrouw was zo, maar de meesten... ja, de meesten waren wel zo.

Stephanie gelooft in de liefde, maar heeft de ware nog niet gevonden. Nick, die ze kent uit het mixed martial arts-wereldje en die als barman werkt bij Mona's, is dat zéker niet. Toch ontwikkelt ze tot haar eigen verbazing gevoelens voor hem... en dan blijkt ze ook nog eens zwanger van hem te zijn. Dat nieuws zet hun levens op z'n kop, want ze hadden allebei nog lang niet de intentie om een gezinnetje te stichten. Is hun liefde voor elkaar sterk genoeg – en echt genoeg – om samen bewust voor deze levensverandering te kiezen?

**** voor *Kies voor mij* op Goodreads.com

'Ik ben gek op de boeken van Jennifer L. Armentrout.'
– ReviewsandRoses.nl

Zeg je New Adult, dan zeg je **Jennifer L. Armentrout**. Deze Amerikaanse bestsellerauteur heeft het genre als geen ander in de vingers. Haar romans zijn in meer dan vijftien talen verschenen. *Kies voor mij* is een warm bad voor fans en een aangename kennismaking voor nieuwkomers.

NUR 340

ISBN 978-9401908085

www.zomerenkeuning.nl

Z&K